A siroki önkormányzat háromhavonta megjelenő folyóirata

A Mi Falunk

XXXIV. évfolyam, 3. szám 2026. szeptember

„MAGYARORSZÁG EZER ÉVES ÖRÖKSÉGE…”

Rekkenő kánikula fogadta az augusztus 20-i ünnepségre érkezőket. A TIK épülete előtti sátrak adtak némi árnyékot és enyhülést, de a forróság, az forróság. Azt nem tudni, hogy István királyunk idején milyenek voltak a nyarak, száradtak-e ki patakok, folyók. De, ami most van, az elkeserítő!

Szóval, szép számú közönség és ünnepelni vágyó volt kíváncsi az idei ünnepségünkre. Felvezetőm és köszöntésem után Péterdi Janka szép hangjával kápráztatta el a nézőket. Népdalai pontosan ide passzoltak. Köszönjük! Tuza Tibor Példakép c. verse szintén a régi korokba repített vissza. Köszönjük, Tibor!

Felkértem Tuza Gábort, Sirok község polgármesterét, hogy ossza meg velünk ünnepi gondolatait!

Tisztelt Megjelentek!
Tisztelt Ünneplő Közösség!

Mit is ünneplünk augusztus huszadikán?

Augusztus 20-án Magyarország **államalapítását** és az államalapító **Szent István király** emlékét ünnepeljük. **Ünnepeljük az új kenyeret, az első kenyérnek megáldás utáni megszegését!**

Ünnepeljük a múltunkat, a jelenünket és a jövőnket!

Az egyik, ha nem a legjelentősebb nemzeti ünnepünk.

Augusztus 20-a nem csak egy történelmi évforduló, az államalapítás ünnepe, Szent István király emléknapja, az új kenyér megszegésének az ünnepe!! Ebben az ünnepben benne van egy több, mint ezer éves vállalás. Az a vállalás, hogy meg kell maradni Nemzetnek, meg kell maradni a Magyar Nemzetnek, és meg kell maradni Magyarnak!!

Szent István király előtt hatalmas feladat állt. Nem egyszerűen egy országot kellett megszerveznie, hanem meg kellett teremtenie a megmaradás lehetőségét!! Ehhez egy olyan államot kellett létrehoznia, amely képes lesz fennmaradni egy változó, gyakran ellenséges világban. Olyan Magyarországot kellett teremteni, amelynek van helye Európában, amelynek van rendje, vannak törvényei, van keresztény kultúrája, és amely képes átadni örökségét a következő nemzedékeknek. *(Folytatás a 2. oldalon.)*

Tanultuk, és most is tapasztaljuk, hogy a történelem újra és újra próbára tette, teszi Nemzetünket, Hazánkat, próbára tesz minket, állampolgárokat!!

Megszenvedték, de túlélték eleink a tatárjárás pusztítását, a török hódoltságot, az osztrák elnyomást, túléltük a XX. század háborúit, Trianon tragédiáját, majd a szovjet diktatúra évtizedeit is.

De itt van a Hazánk, a Nemzetünk, itt vagyunk mi! Ezért mondtam kicsit korábban, hogy ez az ünnep a legjelentősebb nemzeti ünnepünk!! Mert amikor augusztus 20-án Szent Istvánra, az államalapításra emlékezünk, akkor emlékezzünk és gondoljunk hálával azokra, akik az elmúlt több, mint ezer év alatt nem adták fel. Akkor sem, ha az az életükbe került!!

Mert ők a romok között újra házat, Hazát építettek. Idegen megszállás alatt is megőrizték nyelvünket. Diktatúrában is továbbadták gyermekeiknek a magyar kultúrát. Hittek abban, hogy a következő nemzedéknek talán már jobb, szabadabb és biztonságosabb Magyarországa lesz.

Ennek köszönhetően 1990-ben megszületett a lehetőség arra, hogy Magyarország ismét demokratikus, önmaga sorsáról döntő, szabad ország legyen.

Mi ezt kaptuk örökségül, de ránk szállt ennek a felelőssége is!!

De a Nemzet fennmaradása nem magától értetődő. Nem elég a fennmaradáshoz, hogy ezer éve létezünk, hogy emlékezünk, és büszkének vagyunk az őseinkre, hogy zászlót lengetünk, és himnuszunkat énekeljük.

A felelősségünk az, hogy mit teszünk a Nemzetért, mit teszünk Magyarországért!?

Felelősek vagyunk azért, amit elődeink ránk bíztak! Felelősek vagyunk azért, hogy milyen országot hagyunk a gyermekeinkre!

Képesek vagyunk-e olyan államot működtetni, amely nem önmagát, hanem a magyar embereket szolgálja?

Tudunk-e úgy változtatni, változni, hogy közben ne veszítsük el mindazt, ami bennünket magyarrá tesz?

2026-ban új politikai korszak kezdődött Magyarországon. Új kormány kapott felhatalmazást. De egy kormány mandátuma sem örökös. A hatalom, a döntéshozás lehetősége nem lehet cél, csak eszköz!! A kormányzás pedig nem lehet önmagáért való hatalmi játék.

Aki Hazánk, Nemzetünk vezetésére vállalkozik, annak tudnia kell, hogy nem egy négyéves ciklusért, hanem egy több, mint ezer éves nemzet jövőjéért felel!

Vannak politikai vitáink, különböző módon képzelünk el dolgokat, lehetünk másként gondolkodó emberek, de a pártok jönnek és mennek, a kormányok változnak, **azonban van, ami ezeknél sokkal fontosabb: a Nemzet, a Haza, Magyarország!**

Egy nemzetet nem az tesz naggyá, hogy soha nincs válságban, hanem az, hogy minden válság után képes újra felállni.

Ezer év történelme erre tanít bennünket, mert a tatárjárás, a török pusztítás, az osztrák elnyomás, Trianon, a háborúk után újjá épült Magyarország, diktatúra után visszatért a szabadság.

És ha a magyar nemzetnek vannak, lesznek is nehéz időszakai,

akkor nekünk kell gondoskodnunk arról, hogy a következő nemzedékek is azt mondhassák: itt vagyunk, megmaradtunk!

Mert tudva, átérezve felelősségünket, mi egy szabad, erős, békés és gyarapodó Magyar Nemzetet, Magyarországot teremtettünk, és hagytunk rájuk, mely megőrizte nyelvét, keresztény kultúráját, történelmét és közösségeit!

Mert Magyarország a mi közös, ezeréves örökségünk.

Büszke vagyok arra, hogy magyar vagyok, és büszke vagyok hazánkra!

Isten áldja Szent István király emlékét, a magyar nemzetet, Magyarországot!

Isten áldja az Istvánokat! (és a születésnaposokat).

Hagyomány településünkön, hogy augusztus 20-a alkalmából kitüntetést adunk át. A képviselő-testület ebben az évben Vígh Lászlóné egykori jegyzőasszonynak adományozta a „Sirokért Kitüntető Díjat". A jegyzőasszonyról szóló méltatást teljes terjedelmében olvashatják.

VÍGH LÁSZLÓNÉ

Született: Heves, 1964. január 5-én. Lánykori neve: Oszlánczi Mária. Lakóhelye: 3334 Szajla, Liget út 50. Két gyermek édesanyja.

Gyermekkorát és általános iskolai éveit Tenken töltötte, majd az érettségi vizsga után gyakornokként helyezkedett el Erdőtelken. Az Államigazgatási Főiskola elvégzése után 1986-tól a Terpes Községi Közös Tanács VB titkáraként dolgozott, majd a rendszerváltást követően már jegyzői feladatokat látott el.

A 2002–2005 közötti időszak embert próbáló kihívás elé állította, hiszen a Terpes-Szajla közös hivatal vezetése nem volt egyszerű feladat. 2006-ban a Szajla Községi Önkormányzata Polgármesteri Hivatalának jegyzői feladatát látta el. Újabb kihívás következett, Sirok-Szajla-Terpes-Bükkszék községek önkormányzati igazgatása, felügyelete.

Folyamatosan képezte magát, hiszen a gyorsan változó jogszabályok ezt szakmailag is megkövetelték. Igazgatásszervezői diplomája mellé Közigazgatási szakvizsgát is szerzett, ezzel is segítve a helyi önkormányzatiság munkáját. Szinte minden évben tanult, és képezte önmagát. Munkatársait is arra ösztönözte, hogy vegyenek részt a képzéseken, mert jobban nyomon tudják követni az államigazgatásban, a rendeletalkotásban, az önkormányzatiság területén bekövetkezett változásokat.

Az informatikai eszközök ismerete is új feladatot jelentett a számára. Az új programok megismerése sok időt elvett a mindennapi ügyek intézésétől. A covid-járvány miatt kialakult helyzet vagy a költségvetési zárszámadások elkészítése sem voltak egyszerű feladatok.

De, a hivatása mellett anyakönyvvezetői feladatot is ellátott, és jó szívvel indította el az ifjú házasokat.

Közigazgatási pályát választott, amely a hivatása lett. A köz szolgálatát tartotta szem előtt, gyakran a családi életét is háttérbe szorítva. Köztisztviselőhöz méltóan látta el feladatát, megalkuvást nem ismerve, a törvények betartása mellett dolgozott fáradhatatlanul minden nap. Példamutató munkája a munkatársaira is kihatott. Igyekezett a fiatalabb kollégáit támogatni, segíteni. Az ügyfelekkel napra készen, gyorsan és segítőkészen járt el. Mindig mosolygós arca, tiszta tekintete, határozott magatartása kellemes benyomást keltett mindenkiben.

Igyekezett jó kapcsolatot kialakítani a polgármesterekkel, a képviselő-testületek tagjaival. A testületi és bizottsági ülések mindig a törvényességi keretek között zajlottak. Az országos és helyhatósági választások előkészítése, lebonyolítása, felügyelete mindig a legnagyobb rendben történt.

Nyugdíjba vonulásával több időt fordíthat magára, gyermekeire és unokájára. Szívesen olvas, kirándul, utazik.

Gratulálunk, és boldog nyugdíjas éveket kívánunk!

Még vidámabb percek következtek. Szél Anikó az Egri Gárdonyi Géza Színház művésze lépett a közönség elé, és hazafias dalokkal színesítette az ünnepséget. Köszönjük!

Már nagyon izgatott a közönség és a Nyírjes Nyugdíjas Klub népviseletbe öltözött tagjai. Vajon milyen lesz az idei kenyér? Árvai Ferenc plébános úr megszentelte az új kenyeret, és a frissen szelt kenyérből mindenki jól lakhatott. Ráadásul az önkormányzatunk minden családra gondolt, így egy-egy cipót hazavihettek magukkal.

Ünnepségünket egy nem mindennapi eseménnyel zártuk. A TIK épületében helyet kapott Borics József festőművész, nyugalmazott rajztanár örökség kiállítása. A tömeg egy emberként tódult be a kiállítás helyszínére, hisz olyan értékes alkotásokból álló kollekciót láthatott, ami tényleg lenyűgöző és felemelő. Köszönjük, Józsi bácsi, hogy ezzel a kiállítással Sirokot még értésebbé tetted!

Tisztelt Ünneplők! Kedves Vendégeink!

Magyarország születésnapját, államalapításunkat, Szent István örökségét és az új kenyér megszegését ilyen formában ünnepelte Sirok.

Köszönjük, hogy örömmel tudtunk ünnepelni! ***Gál Zoltán***

TUZA TIBOR

Példakép

Valamikor – talán már több ezer éve –
egy pici népcsoport honát lecserélte.
A jószágainak dús füvet keresve,
sorsukat cserélték vándorló életre.

Ha legelő fogyott, vagy ellenség támadt,
kutatniuk kellett az újabb hazákat.
Amint évek száma előre sietett,
pici népcsoportból szépszámú tömeg lett.

Szépszámú tömegnek nagy lett helyigénye
s szomszédokkal sérült ez miatt a béke.
Vándorló őseink, új hazát keresve,
végre, rátaláltak: igazi örökre.

Kárpát-medencében Duna, Tisza-tája,
ölelő kart nyújtott kóbor magyarságra.
Gazdag legelővel fogadta a vándort.
Ki útjukat állta, olyan csak ritkán volt.

Haza, békét nyújtott, de kalandvágy ébredt,
és több szomszédos nép, bizony, ellenség lett.
Kellett oly vezető, ki rendet teremtett,
s szomszédokkal békét, jó viszonyt keresett.

Vajk fejedelem – kiből István király lett –
szóval és kényszerrel hatalmas csodát tett.
Megteremtette a keresztény államot,
s magyar népnek örök hazát, otthont adott.

Példát adott: tettben, hitben, igazságban,
örök büszke érzést, összes magyarságban.
Mai ünnepnapon reá emlékezünk,
és tisztelet képen, egy főhajtást teszünk.

BORICS JÓZSEF KIÁLLÍTÓTEREM AVATÁSA

Még a tavasz elején, Lakatos István egykori polgármester úr azzal a gondolattal keresett meg, hogy mit szólnék ahhoz, hogy Borics tanár úrnak is lenne egy terme a TIK épületében. Olyan örökség-kiállítás féle, ami állandó lenne. Pontosan! Már helyet kapott az épületben Borics Pál szobrászművész, Kislégi Nagy László plébános úr, és még van szabad terem.

A munka elkezdődött. A tanár úr elkezdte kiválogatni a képeket, azokat próbálta rendszerezni. Láttam rajta, hogy nehezen válik meg az alkotásaitól, de azzal vigasztaltam, hogy a képei csak egyik „teremből" átkerülnek egy másikba, ráadásul még többen is láthatják. 23 képet adományozott a művész úr, amit gyerekjáték volt felszögelni: olajképek, metszetek, rézkarcok. Ízlésesen berendezett kiállítás várta a látogatókat augusztus 20-án a Turisztikai Idegenforgalmi Központba. Az egyszerű ünneplőkön kívül azok a volt alkotótáboros kollégák is eljöttek, akik szintén kíváncsiak voltak erre a nem mindennapi eseményre. Zsúfolásig megtelt a terem. Sokan gratuláltak a tanár úrnak, és arra biztatták, hogy vegye még kezébe az ecseteket, és fessen, alkosson!

Kedves Borics Tanár Úr! Szívből gratulálunk, így az újság hasábjain keresztül is! Kívánjuk, hogy alkotói kedved még sokáig megmaradjon, és ehhez jó egészséget és kitartást kívánunk!

És egy pár gondolat a festőművész, a nyugalmazott rajztanár méltatásából:

Kedves Vendégeink!
Kedves Borics József Művész Tanár Úr! Kedves Józsi bácsi!
„…dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy csillag megy az égen, úgy érdemes." József Attila gondolataival köszöntöm Borics József művész tanár urat ezen a nem minden napi kiállítás megnyitón. Ez az idézet már elhangzott a tanár úr 80. születésnapján is, és úgy gondolom, hogy ez a mondat fejezi ki legjobban a művészi hitvallását.

Józsi bácsi olyan örökséget kapott szüleitől, és olyan tehetséggel ajándékozta meg az élet, hogy másképp nem is tudna dolgozni. Minden munkád érték, még egy darab

fecnire vagy szalvétára készült rajz is művészi munka. Már kisgyermek korodban azon gondolkodtál, hogy hogyan is működik a természet. Milyen folyamatok zajlanak a körülöttünk lévő világban? Nagy és alázatos kíváncsiság hajtott, és igyekezetél meglátni a természet szépségeit, felfedezni a természetben lévő értékeket.

Alkotásaid nem a méreteikkel, nem a harsogó színvilágukkal, nem is a formabontó képvilágukkal lettek elismertek. Azért szeretjük a munkáidat, mert azok színvilága, formavilága letisztult és hiteles. Nem kell azon gondolkodni, hogy mit látunk, vagy mit akarunk látni, mert a valóságot ábrázolod a maga egyszerűségével. Olyan egyszerűen, mint amilyen te magad is vagy.

Sokat dolgoztál azon, hogy tökélyre fejleszd művészi munkáidat. Az a gyermekkori kíváncsiság végig fogta a kezedet. Sokféle technikával megismerkedtél, és addig dolgoztál egy-egy munkafolyamaton, amíg az tökéletes nem lett. Sokan el sem tudják képzelni, hány munkaóra fekszik egy-egy alkotásban. Pl. egy linómetszetben vagy rézkarcban több ezer vésés nyomát lehetne megszámolni. Emlékszem, mikor elkészült egy rézkarc, csak akkor derült ki, hogy jó lett, amikor kinyomtattad. Ha hiba volt benne, kezdődött minden elölről.

A munkáid önmagukról beszélnek, legyen az olajfestmény, ceruzarajz, olajpasztell, linómetszet, rézkarc vagy egyszerűnek tűnő tollrajz, mind páratlan a maga nemében. Az alkotásaid szépek, gyönyörűek, igényesek, látványosak, letisztultak, amikről árad a békesség, a nyugalom, a szeretetet.

Magasra tetted a mércét önmagaddal szemben azért, hogy a belső motivációd, a belső indíttatásod még jobban kiteljesedjen munkáidban. Az alkotásaidról nemcsak a színek és a formák köszönnek viszsza, hanem az erős mondanivaló is. Például a barlanglakás előtt álló, a rozoga fakerítésen könyöklő öreg mama tekintete visszarepít bennünket a siroki emberek szegényes életébe. Az emberközpontúság is nagyon sok munkádban szerepel. Nem jelent gondot a portrék hiteles ábrázolása vagy akár a történelmi figurák, történelmi események ábrázolása, megjelenítése sem.

Családcentrikus ember vagy. Szinte minden családtag meg lett örökítve valamilyen formában. De

segítettél a családban lévő gyerekek rajzkészségének fejlesztésében is.

Újabb mérföldkőhöz érkeztél. Egy ilyen kiállítást, örökség megnyitót nem lehet 5-6 percben értékelni, méltatni. A méltatást majd a látogatók fogják elmondani, mikor híre megy, hogy Sirokban milyen nagyszerű kiállítást lehet megtekinteni.

De nem mehetünk el úgy, hogy ne említenénk meg életed fontosabb állomásait. A gyerekkorod Tarnaszentmáriához is kötődik. Iskoláid nagy részét Egerben végezted. A tanári pályád 36 évét Sirokban töltötted. Aktív közéleti személyiség lettél: voltál szavazatszámláló bizottsági tag – alapítója és szerkesztője A Mi Falunk siroki újságnak – lelkes színjátszó rendező, a siroki gyermekszínjátszás alapítója – évtizedekig aktív tagja voltál a Siroki Vártársaságnak – Magyar Rajztanárok Országos Egyesületi tag, és alapítója a rajztanárok siroki alkotótáborának – úttörővezető – Magyar Honvédelmi Szövetség tag és tartalékos katona is. Helytörténész, falukutató, a Sirok könyv szerkesztője

Számos kitüntetés birtokosa: Kiváló Úttörővezető, Sirok Község Díszpolgára, Heves megye Príma-díjasa – Ezüst Diploma – „Pro Arte díj"- „Pro Magnanimitate tua díj"

Sokat adakoztál, sokaknak szereztél örömet. Felajánlásaidnak nyoma van a kőkúti kápolnában, a siroki Polgármesteri Hivatal nagytermében, a siroki Országh Kristóf Általános Iskolában, a könyvtárban, a művelődési házban és szerte az országban, meg még amiről nem is tudunk.

Igen értékes múlt van mögötted. Értéket teremtettél, értéket hagysz hátra, olyat, ami példaértékű a felnövekvő nemzedék számára.

Ezzel az állandó kiállítással szeretnénk hirdetni azt a több évtizedes munkát, amit Sirok község és a köz javára fordítottál. Ez csak a töredéke annak az alkotói folyamatnak, ami ide ki van állítva. Köszönjük, hogy hozzájárultál ahhoz, hogy alkotásaid mindig láthatók legyenek.

Mindannyiunk nevében kijelenthetem, hogy méltó helyet találtunk neki itt, a Turisztikai Idegenforgalmi Központban. Ez az épület óvja és hirdeti a Borics József örökséget, amíg világ a világ."

Köszönjük! ***Gál Zoltán***

Köszönet és elismerés egészségügyi dolgozóinknak

A Semmelweis-nap minden évben alkalmat ad arra, hogy kifejezzük megbecsülésünket és hálánkat azoknak, akik hivatásuknak szentelve mindennapjainkat segítik, gyógyítják és óvják egészségünket. 2026. június 29-én a Turisztikai Információs Központban köszöntöttük községünk egészségügyi dolgozóit.

Az ünnepségen Tuza Gábor polgármester mondott köszönetet mindazért az áldozatos, lelkiismeretes és sokszor nagy türelmet igénylő munkáért, amelyet településünk egészségügyi dolgozói nap, mint nap a község lakóinak szolgálatában végeznek. Munkájuk nem csupán szakmai feladat, hanem olyan hivatás, amelyhez elkötelezettségre, emberségre és felelősségtudatra is szükség van.

Az ünnepi alkalmon Dr. Kristofori György háziorvos is megosztotta gondolatait a jelenlévőkkel. Beszédében felidézte Semmelweis Ignác életét és munkásságát, valamint azt a korszakalkotó felismerést és kitartó munkát, amelynek köszönhetően az orvostudomány történetének egyik kiemelkedő alakjává vált. Az „anyák megmentőjeként” ismert Semmelweis öröksége ma is fontos üzenetet hordoz: a tudás, a felelősségvállalás és az emberek iránti elkötelezettség az egészségügyi hivatás alapja.

A beszédek után közös vacsorával tettük még kellemesebbé az ünnepi alkalmat. A főfogás idén is a közkedvelt töltöttkáposzta volt, amelynek elkészítésében ezúttal is számíthattunk Sütő Szilvi segítségére. Szilvi már jól ismert arról, hogy milyen finom töltött káposztát készít, ezért ő gondoskodott a töltelék ízesítéséről, a keverésről és a káposzták gondos betekeréséről. A töltöttkáposztát ezt követően a TIK-ben főztük meg, így az ünnepi vacsora igazi közös összefogás eredménye lett. A finom desszertet a siroki Mézes Sütiműhely készítette. A közös étkezés jó hangulatú kötetlen beszélgetésekre is lehetőséget adott.

Ez a nap elsősorban a köszönetről szólt. Köszönetről azoknak, akik munkájuk során nap, mint nap másokért tesznek, akikhez bizalommal fordulhatunk, amikor segítségre van szükségünk, és akik szakmai tudásuk mellett emberségükkel is támogatják közösségünk tagjait.

Ezúton is hálásan köszönjük valamennyi egészségügyi dolgozónknak elkötelezettségét, emberségét és kitartó szolgálatát! Munkájuk nélkülözhetetlen közösségünk számára, ezért a Semmelweis-napon és az év minden napján megérdemlik megbecsülésünket és tiszteletünket.

ÉLMÉNYEKKEL TELI HÉT A TIK NYÁRI NAPKÖZIS GYEREKTÁBORBAN

Idén július 6–10 között ismét megtelt élettel a TIK udvara, immár negyedik alkalommal szerveztük meg a nyári napközis gyerektábort.

Mondhatni, hogy hagyományt teremtettünk, hisz a tábor évről évre nagy népszerűségnek örvend. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a meghirdetést követően szinte rögtön betelnek a helyek.

Az első nap mindig a nagy találkozásoké. Sok gyermek már visszatérő táborozó, így a régi barátok újra egymásra találtak, miközben természetesen új ismeretségek és barátságok is születtek a hét folyamán.

A kezdeti izgalmak után hamar beindult a közös alkotás: a gyerekek ezúttal vándorköveket festettek. Apró kövekre kedves kis üzenetek, rajzok és színes minták kerültek, azzal a céllal, hogy majd útnak indítjuk a köveket, hogy valakik számára örömet szerezzenek.

A kreatív délelőtt után jól esett a pihenés, így délutánra egy kis filmezést terveztünk. A TIK tetőtere mindig ideális helyszín a közös mozizásra. Pattogatott kukorica kíséretében, kényelmesen elheveredve a szőnyegen és párnákon, igazi piknikmozi hangulat volt.

A második nap a Pétervásárai Rendőrőrs négy munkatársa érkezett hozzánk, akik igazán tartalmas, érdekes és egyben szórakoztató programmal készültek a gyerekeknek.

A táborozók megismerhették a rendőrség mindennapjait, és testközelből is megtapasztalhatták annak néhány izgalmas részét. Ujjlenyomatot vettek tőlük, rendőrsapkát és mellényt próbálhattak fel, beülhettek a rendőrautóba, kipróbálhatták a szirénát.

A játékos élmények mellett természetesen a hasznos tudás is fontos szerepet kapott. Egy interaktív előadás keretében a gyerekek többek között arról tanulhattak, hogyan használják biztonságosan az internetet, mire figyeljenek a közlekedés során, és mit tegyenek akkor, ha egy idegennel kerülnek kapcsolatba.

(Folytatás a következő oldalon.)

A gyerekek érdeklődve figyeltek, kérdeztek, és közben olyan fontos információkkal gazdagodtak, amelyeket a mindennapokban is hasznosítani tudnak.

A délután ismét a vándorköveké lett. A hétfőn elkészített kövekkel elsétáltunk a vár parkolójához, ahol a Siroki Világjárók által létrehozott kis emlékhelyen elhelyeztük alkotásainkat. Ezután a fűben még beszélgettünk, nevettünk, játszottunk egy kicsit, majd visszaindultunk a TIK udvarára, ahol a szülők érkezéséig ismét jutott idő egy kis játékra.

A hét közepén a gasztronómiáé lett a főszerep. Szerdán a gyerekek megismerkedhettek a réteskészítés minden apró fortélyával. Sütő Szilvi örömmel vállalta ezt feladatot, és mutatta meg a gyerekeknek a tészta elkészítésének és nyújtásának a folyamatát.

Természetesen a gyerekek itt sem csak nézők voltak: aktívan bekapcsolódhattak a munkába. Almát pucoltak és reszeltek, segítettek a töltelék elkészítésében, majd a rétes nyújtásában és feltekerésében is. Végül kétféle finomság készült: almás és túrós rétes.

Amíg a rétesek a sütőben aranybarnára sültek, a művelődési ház színpadon a gyerekek rögtönzött Ki mit tud?-ot rendeztek maguknak. A színpad ezúttal is nagy sikert aratott: láthatóan imádtak szerepelni, kiállni a többiek elé, és megmutatni, mit tudnak. Volt zsűri, fellépők, izgalom, taps és természetesen rengeteg nevetés is.

Csütörtökön a természetbe vettük az irányt. Az egyik apuka, Szepesi Pisti vállalkozott a túravezető szerepre. Az ő kalauzolásával indultunk útnak a Nyíres-tóhoz, ahol egy igazi erdei túra várt a gyerekekre. A végére kellemesen elfáradtunk, így amikor visszaértünk, különösen jól esett a finom ebéd.

Délután már a másnapi kidobó bajnokságra készültek a gyerekek, amit ők maguk szerveztek meg. Már napokkal korábban elkezdték szervezni a bajnokságot, csapatneveken gondolkodtak, serlegeket és emléklapokat készítettek. Mire elérkezett a péntek, minden készen állt a nagy megmérettetésre.

Péntek délelőtt négy csapat szállt versenybe, a mérkőzéseket pedig igazi bajnoki hangulat kísérte. Volt zene, szurkolás, pomponlányok, izgalom, móka és természetesen jókedv.

A gyerekek teljes lendülettel vetették bele magukat a játékba, és közben megmutatták, hogy a versengés mellett a közös élmény és a csapatszellem legalább ennyire fontos.

Délután még jutott egy kis idő a játékra, aztán lassan elérkezett a búcsú pillanata. Öt nap alatt új barátságok születtek, régi barátságok erősödtek meg, rengeteget nevettünk, alkottunk, tanultunk, mozogtunk, és természetesen jókat ettünk.

Úgy gondoljuk, idén is egy élményekkel teli hetet adhattunk a gyerekeknek.

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani Sütő Szilvinek, Szepesi Pistinek, valamint a Pétervására Rendőrőrs munkatársainak, hogy hozzájárultak az idei tábor sikeréhez.

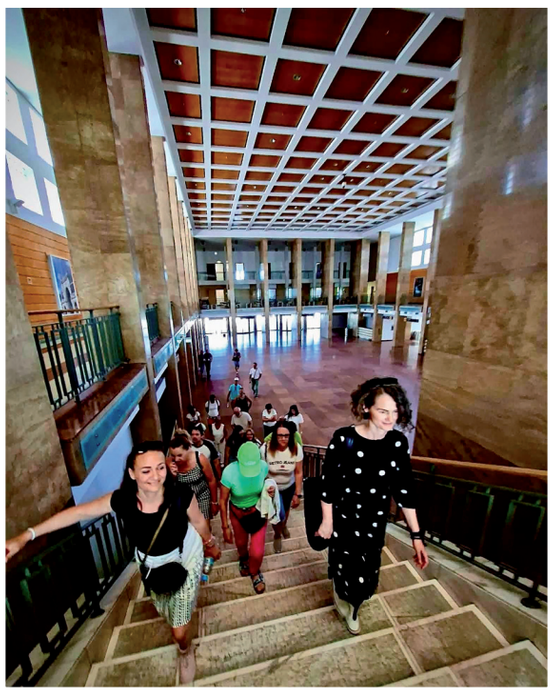

KÜLÖNLEGES REPTÉRI ÉLMÉNNYEL KÖSZÖNTÖTTÜK A KÖZTISZTVISELŐKET ÉS A HIVATAL DOLGOZÓIT

A köztisztviselők napja alkalmából idén különleges programmal szerettük volna megköszönni a Sirok Községi Önkormányzat hivatali dolgozóinak egész éves, felelősségteljes munkáját. Ezúttal egy olyan kirándulásra invitáltuk őket, amely egyszerre kínált kulturális élményt, történelmi érdekességeket és bepillantást egy különleges világ, a repülőtér mindennapjaiba.

A Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtér több, mint hét évtizedes története önmagában is izgalmas. Az elmúlt 76 év során nem csupán utasok milliói fordultak meg falai között, hanem számos híresség, történelmi személyiség és különleges esemény is kapcsolódik a repülőtérhez. Az utasforgalom mögött pedig egy olyan építészeti és kulturális örökség is felfedezhető, amely mellett a hétköznapi utazások alkalmával könnyen elsétálunk.

A hivatali dolgozók a Petőfi Kulturális Program keretében megvalósuló „Kalandos zenei időutazás a repülőtéren” című komplex programon vehettek részt. A különleges reptérbejárás során nemcsak a repülőtér egyes korszakainak történetével ismerkedhettek meg, hanem érdekes betekintést kaptak az ott zajló mindennapi munkába és a repülőtér működésébe is.

A program így jóval többet jelentett egy egyszerű kirándulásnál: egy különleges helyszínen kapcsolta össze a történelmet, a kultúrát, a zenét és a jelen működését. A résztvevők olyan oldaláról ismerhették meg a repülőteret, amely az utasok számára többnyire rejtve marad.

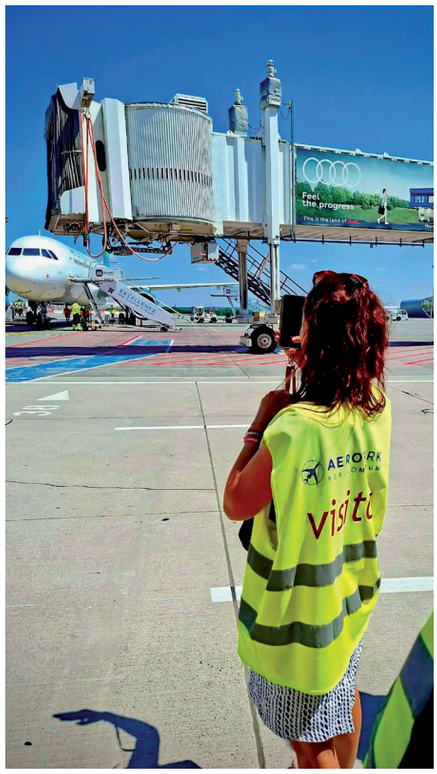
A Köztisztviselők Napja jó alkalom arra, hogy köszönetet mondjunk azoknak, akik munkájukkal naponta hozzájárulnak településünk működéséhez.

(Folytatás a következő oldalon.)

A hivatali dolgozók munkája sokszor a háttérben zajlik, mégis nélkülözhetetlen: szakértelmükkel, elkötelezettségükkel, türelmükkel és segítőkészségükkel nap, mint nap azért dolgoznak, hogy Sirok működése kiszámítható és biztonságos legyen, településünk pedig folyamatosan fejlődhessen.

Ezúton is köszönjük a hivatali dolgozók felelősségteljes munkáját, kitartását és szolgálatát, amelylyel közösségünkért dolgoznak!

A különleges reptéri program megvalósulásáért pedig hálás köszönetünket fejezzük ki a Nemzeti Művelődési Intézetnek és a Petőfi Kulturális Programnak, hogy a „Kalandos zenei időutazás a repülőtéren” program keretében egy emlékezetes és tartalmas élménynyel gazdagodhattunk.

HAJRÁ, SIROKI ISKOLA!!

„Segíts magadon, az Isten is megsegít!” Szinte folyamatosan ez az érzésem az iskolánkkal kapcsolatban!

Emlékeznek még a jótékonysági bálok indítására?! Aztán a folytatására! Na, már az is kényszerből indult el, de aztán az egy jóérzéssel tölt el. Egy-egy jó buli bevételéből előteremtett, nem a fenntartó kötelességét képező, úgynevezett „extra” dolgok beszerzésére fordítódott. Számítógépes terem beszerzése, egyenruhák, öltözőszekrények, sporteszközök vásárlása meg még ezer kisebb-nagyobb dolog. Aztán jött a „Fogadjon örökbe egy siroki iskolaablakot” akció! A jótékonysági bálok támogatásáért is köszönet jár mindenkinek, de ez az ablakprogram, azt hiszem, vitt (eddig) mindent! Ott aztán egykori tanulók, mostani és korábbi pedagógusok, vállalkozók, cégek, magánemberek, politikusok, hivatali és önkormányzati dolgozók, önkormányzati tagok, sokan,

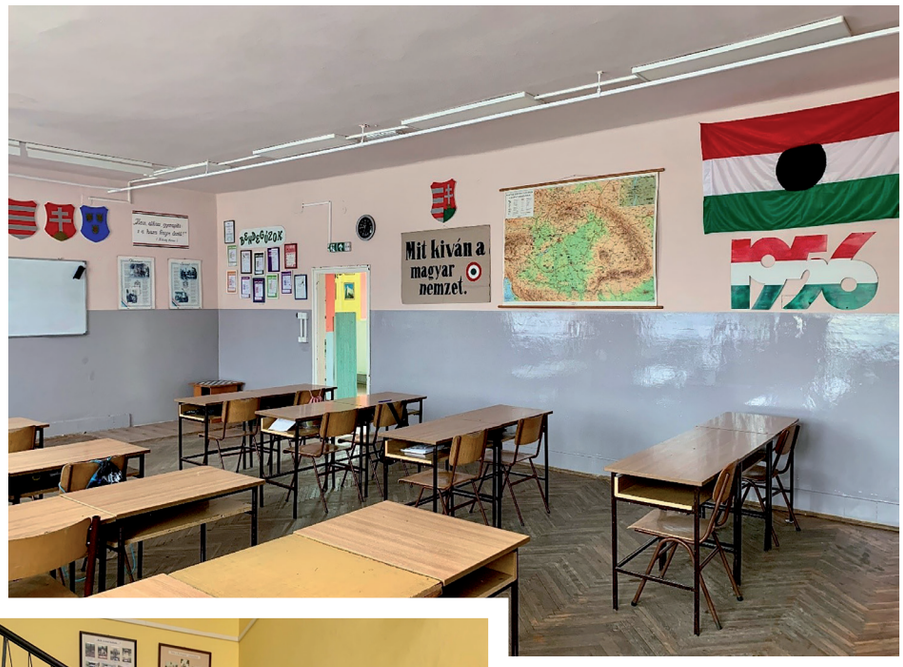

sokat adakoztak, támogatták az elképzelést. Végül is mintegy 16 millió forintos összköltséggel, önkormányzati támogatással kicseréltünk minden külső nyílászárót.

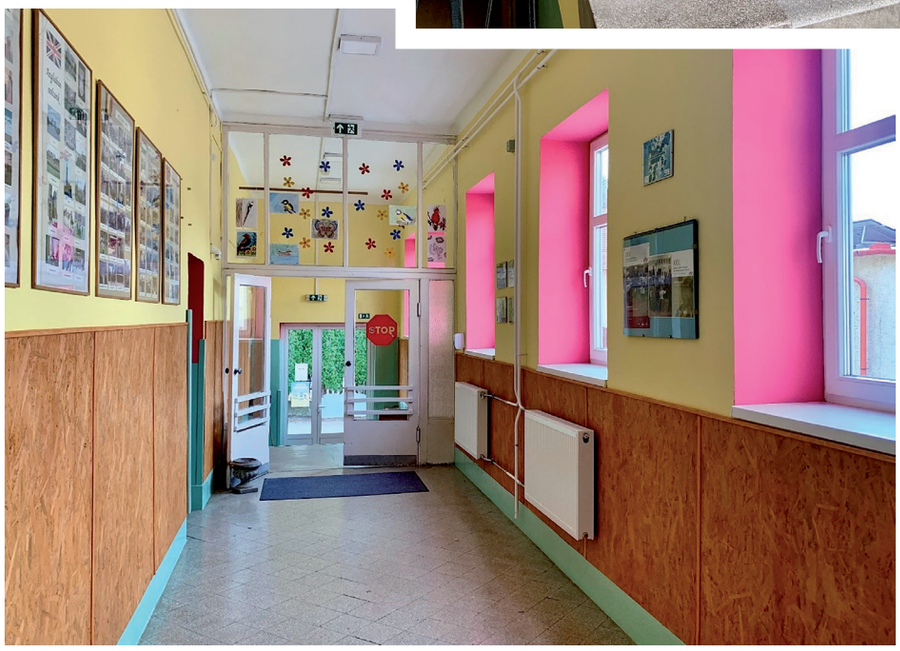
Aztán jöttek a változások. Tankerületek, először a pétervásárai, majd a hatvani. Hát nem mondanám, hogy akár az egyik, akár a másik helyen oly annyira kedvencek lettünk volna, vagy lennénk! Nem ez a tapasztalat. Mindig nagyon „perifériku” érzésem volt, van a siroki iskola dolgaival kapcsolatban. Volt ugyan egy elektromos hálózati felújítás, erre mondják, hogy „na”. Legyen. Aztán karbantartás sem nagyon volt, csak

némi karbantartási anyag. Az utóbbi másfél évben változott a helyzet. A bürokrácia nem változott, de legalább már a javításokhoz, karbantartáshoz lett támogatás.

Aztán az Önkormányzat a Versenyképes Járások Program keretein belül pályázott a fűtéskorszerűsítésre. Kazánok cseréje, radiátorok, vezérlőegység, vezérlőszelepek cseréje, az ötvenéves cserépkályhák bontása. A fűtés-korszerűsítés a múlt évi őszi szünetben megtörtént, a cserépkályhák bontása pedig az idén a nyári szünet első két hetében! De azért gondolhatják, hogy a több évtizede nem használt cserépkályhák bontása mivel járt!? Korom, por, mocsok, kosz! Tehát egy újabb össznépi összefogásból az összes tantermet, a folyosók egy részét rendbe tettük. Vakolatjavítás, glettelés, fal és fűtéscsövek festése, folyosói lambéria cseréje!! A Tankerület most elég mélyen a költségvetésébe nyúlt, a festék vásárlásra. De kellett a jótékonysági bál bevétele, magánemberek támogatása és önkéntes munkavégzés is!! Szeretném megköszönni Gál tanár úrnak a mindennapi felügyeletét és segítségét. Adrien néninek és Éva néninek a segítséget. Nagy-nagy munkát végeztek párban, mindenki Jocija és Gyulája!

Lehetne folytatni tovább, hiszen kívülről és a tető szempontjából lenne mit tenni, hiszen a település központjában lévő épület kívülről igencsak ramatyul néz ki! Mi, mint önkormányzat pályáztunk a tetőcserére, de sajnos elutasították a pályázatot. A Tankerületnek van egy közel 90 millió forintos megnyert pályázata a külső felújításra, illetve akadálymentes bejárat és mosdó kialakítására. Tehát a pénz meglenne, kérdés, hogy mi lesz igaz a kormányzati, pontosabban az oktatási miniszter elképzeléséből?! Mert ha a kommunikáció beteljesedik, miszerint csökkenteni kell a tantárgyak számát (micsoda?!?) és be kell zárni a kis létszámú iskolákat, na, akkor akár mi vért is izzadhatunk, annak sem lesz értelme!!

Remélem, ez csak egy őrült, soha be nem teljesülő gondolat volt!! Mert ha ez megvalósul, akkor ki is lesz szakítva Sirok szíve!!

Tuza Gábor

IDÉN IS DÜBÖRÖGTEK A MOTOROK. . .

A Siroki Bike Week mára Magyarország egyik legismertebb és legnagyobb múltú motoros fesztiváljává vált, amelyre évről évre az ország számos pontjáról és külföldről is érkeznek motorosok.

Külön büszkeség lehet számunkra, hogy ennek a fesztiválnak a településünk ad otthont immár 31. alkalommal.

Idén július 22–26. között rendezték meg a fesztivált, ahol ismét motorok, koncertek és programok sokasága töltötte meg Kút-völgyet.

Az ötnapos rendezvényen a motorok szerelmeseit többek között Hill Climb, hegyi felfutóverseny, iszapgyorsulás, motoros felvonulás, motoros túra, valamint különféle ügyességi programok várták.

Az estéket koncertek tették teljessé, a nagyszínpadon több ismert magyar rockzenekar is fellépett, köztük az Edda Művek, Road, Depresszió, Blues Company, az Ismerős Arcok és a Zorall.

A hagyományos motoros felvonulás ezúttal is a rendezvény egyik leglátványosabb és legkiemelkedőbb programja volt. Népszerűségét jól mutatja, hogy minden alkalommal rengeteg helybéli és a környékről érkező érdeklődő vonul ki az utcákra, hogy megcsodálja a több száz motor látványos felvonulását Sirok utcáin.

A Bike Week mára Sirok egyik meghatározó nyári rendezvényévé vált, amely évről évre sok látogatót vonz, és néhány napra ismét különleges hangulatot teremt Kút-völgyben.

Bízunk benne, hogy jövőre is megrendezésre kerül a fesztivál, hiszen ez a rendezvény is nagyban hozzájárul ahhoz, hogy településünk jó híre eljusson az ország számos részébe, és a falu idegenforgalmát erősítse.

Ipacs Beáta

Szűrőbusz érkezett Sirokba

Örömünkre szolgált, hogy 57 ember érkezett a szűrőbusz szolgáltatásainak igénybe vételére, amely 2026. augusztus 24-én látogatott el településünkre. A kezdeményezés célja az volt, hogy a helyben élők számára könnyen és gyorsan elérhetővé tegye a különböző egészségügyi szűrővizsgálatokat.

A szűrőbuszon többféle vizsgálatra nyílt lehetőség. A résztvevők igénybe vehették többek között a nőgyógyászati és citológiai szűrést, bőrgyógyászati – melanomaszűrést, általános állapotfelmérést, laborvizsgálatokat, testsúly- és testösszetétel-meghatározást, valamint kockázatbecslést.

A szűrővizsgálatok jelentősége nem hangsúlyozható eléggé. Számos betegség hosszú ideig nem okoz egyértelmű tüneteket, ezért sok esetben csak a rendszeres vizsgálat során derülhet fény az elváltozásra. A korai felismerés pedig életet menthet: időben megkezdett kezeléssel számos betegség megelőzhető, jól kezelhető, vagy a súlyos szövődmények kialakulása jelentősen csökkenthető. Éppen ezért fontos, hogy ne csak akkor forduljunk orvoshoz, amikor már panaszaink vannak. A rendszeres szűrések lehetőséget adnak arra, hogy időben felismerjük a kockázati tényezőket és az esetleges betegségeket, így nagyobb esélyünk legyen az egészségünk megőrzésére. Köszönjük mindenkinek, aki élt a lehetőséggel, és részt vett a vizsgálatokon! Az 57 résztvevő azt mutatja, hogy településünkön is van igény az ilyen, helyben elérhető egészségmegőrző programokra.

Bízunk benne, hogy a jövőben ismét lesz lehetőségünk szűrőbuszt igényelni, és még több helyi lakos számára biztosíthatunk hasonló, fontos egészségügyi szűréseket. Vigyázzunk magunkra és egymásra – a megelőzés egyik legfontosabb eszköze a rendszeres szűrővizsgálat!

35 ÉVES A SIROKI POLGÁRŐR EGYESÜLET

2026. szeptember 5-én tartotta a Siroki Polgárőr Egyesület ünnepi közgyűlését a kút-völgyi szabadidőparkban.

1991 júniusában érkezett meg az Egri Cégbíróság határozata az egyesület bejegyzéséről. Csirke László elnök felidézte a 90-es évek elején a rendszerváltással bekövetkezett változásokat, az indokokat, amely a polgárőrség megalakulásához vezetett. Mindig tisztelettel gondolunk az alapítókra, az első gyalog járőrökre, akik „civil ruhájukban” járták a falut. Segítettek, biztosítottak, megakadályoztak, vagy csak jelenlétükkel biztonságérzetet adtak.

A gyalogjárőrtől és civil ruhától jutottunk el 35 év alatt az egységes formaruhákig. Az otthonról hozott elemlámpáktól a nagy teljesítményű kézi lámpákig, a kocsira rögzíthető reflektorig. A saját gépjármű használattól a rendőrségtől kapott Lada személygépkocsiig, majd a Lada Nívától a Suzuki Vitara 4×4 es szolgálati gépjárműig. A hangos szót és integetést is nagy hatótávolságú hasáb rádiók váltották fel. Rendelkezünk még két darab korszerű robogóval is.

Jelenleg három fő aktív alapító tagunk van. Tuza Gábor alapító elnök, Jebelóczki László és Hliva Ferenc. Megköszönve eddigi munkájukat, az egyesület jubileumi oklevelet, kitűzőt és egy-egy irattartó táskát ajándékozott az alapító tagoknak..

A közgyűlést egy finom, kiadós ebéd, sok-sok történet, esemény felelevenítése zárta. Köszönjük szépen Tuza Gábornak, Jebelóczki Lászlónak, Hliva Ferencnek az ebéd elkészítését!

Tisztelt Sirokiak! Az egyesületünk alapja a tagságunk, hogy nagyon sok évig tudjuk még szolgálni önkéntesként falunkat. Kérem, aki késztetést érez, jelentkezzen polgárőrnek, csak akarat kell hozzá.

Tisztelettel: Csirke László

MAGYARÁZÓ

HONNAN JÖTTÜNK, KIK VAGYUNK, ÉS HOVÁ TARTUNK…

Ezek a kérdések már nem most merültek fel bennem először magyarságunk tekintetében. Időről időre felmerül, olyankor keresgélek kicsit a források között, vagy épp egy „véletlen” szembejött információfoszlány kelti életre kíváncsiságomat, hogy vajon honnan származunk, mikortól létezik a népünk, egyáltalán behatárolható-e pontosan a magyarság származása földrajzi, genetikai, nyelvi és kulturális síkon. Nem tudom. És ezzel nem vagyok egyedül. Nem tudják ezt egyértelműen bizonyítani régészeink, nyelvészeink, archeológusaink és történészeink sem, de azért kutatni, informálódni mindig érdemes.

Az elmúlt évtizedekben szárnyra kapott számos, olykor egymásnak teljesen ellent mondó elmélet az egyszerű embereket, jóllehet csak összezavarta, akár foglalkozik a kérdéssel, akár nem. Tudományos megközelítésben pedig heves vitákat, éles ellentétet eredményezett a nemzetszellemben gondolkodók és a liberális elvek mentén tájékozódók között. Mindeközben pedig nehezen felfogható, hogy hogyan lehet az, hogy egy minimum 1000 éves államisággal rendelkező nemzetről nem tudjuk, honnan származik. Furcsa dolog ez, nemde?

Az olykor nehezebben emészthető, értelmezhető múltkutatás helyett ezúttal egy személyes és számomra érdekes fordulatokat hozó történettel készültem a Magyarázó aktuális számába. Magamról írok picit és arról, hogy a számomra az egyértelműen megkérdőjelezhetetlen magyar identitástudatom hogyan változott, erősödött életem néhány látszólag véletlen fordulata következtében.

Középiskolás tanulmányaimat 1997 szeptemberében kezdtem meg a Csengeri Ady Endre Gimnázium és Szakközépiskola pedagógiai osztályában. Bár anyukám gyakran eljátszott a gondolattal, hogy jó lenne, ha tanító néni lennék majd felnőtt koromban, az, hogy végül pedagógiai szakközépbe jártam, úgy tűnt, leginkább a véletlennek volt köszönhető. Kárpátalján ugyanis akkortájt elég nagy volt a káosz… Miután összeomlott a Szovjetunió, és 1991-ben szabad Ukrajna „lettünk”, szépen és nem és is olyan lassan összeomlott minden. Nagyon nagy volt a munkanélküliség, üresek voltak a boltok polcai (de úgy tényleg), és akiknek még volt állásuk, sokszor hónapokig nem kaptak fizetést – így például a tanárok sem. Nem is tudom, hogyan és miből éltünk… No, de a lényeg a történet szempontjából, hogy néhány lelkiismeretes és igazán elhivatott tanár ugyan szigorúan megtartotta az órákat, de a többség az oktatást lazábban végezte, ami azért valljuk be, érhető is. Nagy fejtörést okozott az, hogy hová menjek középiskolába, mert azért jó lenne valamit tanulni is…

A gazdagabb családok akkor már egy-két éve magyarországi középiskolákba járatták gyerekeiket, de mi nem tartoztunk közéjük, nem is gondolkodtunk ebben. Aztán egy

márciusi napon anyukám azzal jött haza, hogy összefutott egy régi ismerősével, aki arról győzködte, milyen jó lenne, ha az ő lányukkal és annak barátnőjével én is Csengerben tanulnék, mert hogy engem gyerekként és kamaszként is magabiztos, talpraesett lánynak ismertek. Ez volt kedden, és én pénteken már szóbeli felvételin voltam Csengerben. Felvettek, örültem.

Első pillanattól szerettem a kisvárost, ami mondjuk inkább falunak volt mondható. Elkápráztattak a központ akkoriban épített impozáns Makovecz Imre által tervezett épületei (Makovecz Imre Csengerben született), a többszáz éves temploma, és az akkortájt Csengerre jellemző jó hangulat.

Talán harmadikos voltam, amikor egy szép napon a rajz és művészettöri tanárunk átvitt minket a református templomba, hogy meséljen az épületről, megtekinthessük annak stílusjegyeit és a szép kazettás fa mennyezetét. Miközben a templom közepén álltam, az egyik osztálytársam megkérdezte *„Gabi, az nem rokonod?”* és a fejem fölött lévő kazettára mutatott. Első pillanatban viccnek véltem, de később kiderült, hogy a fölöttem lévő kazettán valóban az egyik felmenőm neve szerepelt 1745-ből. Hadady Gábor egyike volt az akkor ott élt nemesi ranggal és címerrel rendelkező Hadady családnak, és jelentős összeggel segítette a félig leégett templom újjáépítését. Valami megmagyarázhatatlan büszkeség töltött el, miközben az ég felé szegezett tekintettel néztem a mennyezetet, és hallgattam Fábián László tanár urat, ahogy felmenőimről beszélt. Aztán utána néztem a helyi múzeumban, volt már családi címerrajzom is, és igen, ha lehet, én ott és akkor még büszkébb magyar lettem, mint addig voltam.

Aztán felkerestem Hadady nagyapám legfiatalabb öccsét, mert szüleimtől hallottam, hogy őt foglalkoztatja a családunk eredetének kutatása. Csaba bátyám mesélt arról, hogy a családunk az Erdély területén (Máramaros megye határában, Szatmár megye szélén) lévő Hadad településről származik, ezért lettünk Hadadiak, majd nemesi rangot szerzett a családunk, és a Csengerbe elkerült ág egyik férfi tagja, a fent említett Hadady Gábor. Gábor nevű fia telepedett le a ma Kárpátaljához tartozó Péterfalván, ahol az én nagyapám és édesapám is született.

Teltek-múltak az évek, s közben én már Budapesten éltem és az akkori párommal, aki magyar-zsidó származású, 2017 tavaszán Izraelbe készültünk. Ő már járt ott párszor, nekem viszont ez volt az első utam, sőt az első repülésem is, de azért nem izgultam, ő annál inkább. Zsidó származására rendkívül büszke emberként csakis a nemzeti El Al Israel Airlines járattal utazhattunk, mert hát ugye mivel mással. Ezen viszont híresen szigorú a biztonsági ellenőrzés. Napokkal indulás előtt le kell adni minden adatot, hogy előre utána nézzenek, hogy ki fia borja és milyen céllal utazik be hozzájuk, majd gépre szállás előtt mindenkit kikérdez egy tiszt. No, de mivel nem volt semmi rejtegetni valóm, én nem izgultam, a volt párom viszont igen – nyilván nem bízott az én angoltudásomban és félt, hogy bonyodalomba keverem mindannyiunkat.

Velünk utazott az ő kamasz fia is, így ők ketten az egyik tiszttel húzódtak oldalra, hozzám pedig egy másik jött. Néhány formális és az utazást érintő kérdés után a tiszt azt kérdezte tőlem, tudom-e, honnan származik a vezetéknevem. Mi tagadás, meglepett a kérdés, de egy pillanatnyi szünet után büszkén mondtam, hogy *„Igen, régi magyar családnév a mienk. Családunk az Erdély területén lévő Hadadról származik, ezért vagyunk Hadadyak…”* Mire ő látványosan elmosolyodott, és azt mondta: *„hát persze”*, majd hozzátette, hogy kérdezzem már meg Tel-Avivban bárkitől, ismer-e Hadad nevű embert… merthogy ez egy eléggé gyakori (ősi) név a zsidók között.

(Folytatás a következő oldalon.)

Jót nevettünk ezen mindketten, és már vidáman csevegtünk, mikor a másik tiszt még mindig szigorú tekintettel, komolyan kérdezte ki a két igazi zsidót… és közben én azon tűnődtem, milyen ereje van most itt ebben az élethelyzetben az én nevemnek…

Meglepett a dolog, és valóban így van, eléggé gyakori név a szefárd származású zsidók között. Pár évvel később, amikor a budapesti Metropolitan Egyetemen az egyik órám után odajött hozzám egy arab diák, hogy megkérdezze, arab-e az apukám, már nem is nagyon lepődtem meg. Mint kiderült, az araboknál is elég gyakori név, lévén, hogy a hadad, vagy haddad az ősi zsidó és arab nyelven kovácsot, fémművest jelent, így mint ahogyan nálunk is, ott is a mesterségük után elnevezett családok vezetéknevei között gyakori a kovács.

Látszólag itt le is zárulna a történet, én azért még boncolgattam a Hadad név eredetét kicsit, és további érdekességekre bukkantam, melyek további kérdéseket vetettek fel bennem. Ezekről viszont már csak a következő számban írok, mert most is megszaladtak a sorok.

Mindenesetre én jó szívvel bíztatok Mindenkit arra, hogy kutasson kicsit a saját családja, nemzete múltjában, mert érdemes és izgalmas dolgokra bukkanhat. Továbbá azért is, mert sosem feledem azt a pillanatot és érzést, amikor 2000 tavaszán a csengeri református templomban felpillantottam egyik felmenőmre, dédnagyapám ükapjának mennyezetre festett nevére. Büszkeség töltötte el a lelkemet, és attól kezdve magamra is kicsit másként tekintettem. Nem éreztem én többnek magam az őseim érdemeitől, de valami, amit akkor még nem tudtam volna megmagyarázni, mégis csak megváltozott. Ez pedig nem más, mint az, ahogyan magamat „elhelyezem" a világban. Mert mivel a világban minden viszonylagos, így valamilyen formán az identitásunk is az. Valamihez vagy valakihez képest határozom meg, hogy jó vagyok-e vagy sem, hogy milyen tartást, viselkedést engedek meg magamnak, és ennek eredményeként milyen személyiséggé, emberré, hazám fiává válok életutam során. Hatalmas dolog, ha büszkék lehetünk őseinkre, családunkra, önmagunkra, és ez óriási erőt adhat olyankor, amikor nehéz időket élünk meg. ***Hadady Gabriella***

ÉLETMÓDVÁLTÁS?

Többször magyarázták ismerőseim, amikor morgolódva kérdeztem, miért történik velem ez vagy az, azért, mert már nyugdíjas vagy! Meg úgy, persze a nyugdíjas! Könnyű neked, nyugdíjas vagy! Szóval a korra fogtak sok mindent, amiben néha van is igazság. Nem is kicsi. Igen. Amit az ember leginkább tapasztal, az a mozgás korlátozódása, a súlygyarapodás, a reggeli itt fáj, ott fáj. Bocs, de a vicc is úgy mondja, „Ha hatvan fölött arra ébredsz, hogy nem fáj semmid, akkor meghaltál!". Szóval így van ez.

Nálam mindig kell valami „kényszerítő körülménynek", hogy változtassak bizonyos szokásaimon. Emlékszem az első ilyen az volt 1995-96 környékén, hogy 107 kiló voltam. Megdöbbentett, hogy a harmadik emeletre alig tudtam fellépcsőzni! Akkor nagy fogadalommal – csak víz és alma diétával – leadtam nem egészen három hónap alatt 20 kilogrammot! Nagy kínlódás volt. Aztán szépen vissza is jött. Az elmúlt idő alatt, ha nem is ilyen drasztikusan, de vagy hatszor eljátszottam ezt.

Most azonban reményeim szerint talán tartósabb lesz, mert a reumakórházi kezelés után (10 nap, tíz féle kezelés, semmi egyéb étel, csak a kórházi étel, mínusz három kiló), orvosi javaslatra elkezdtem a kerékpározást. Elektromos rásegítéses, hogy a komolyabb emelkedőkön meg szembeszél estén ne terheljem túl az ízületeket. Derék, csípő, gerinc problémákra, na, meg egy kis súlycsökkentésre. És igen, az első pár nap alkalmával, elektromos rásegítés ide, elektromos rásegítés oda, majd kiköptem a tüdőmet! Majd két hónap után már napi minimum 22-25 kilométer reggel, ha az idő olyan, akkor este is. Összesen 45-50 kilométer. Tudom, a sportembereknek ez „fika", de nekem komoly eredmény. A súly azóta újabb 3 kilóval lement, de aminek még inkább örülök az az, hogy a korábbi 6,3–6,7, cukor lement 5,2–5,5-re! Remélem, tudom folytatni!

Tehát nem azt akarom mondani, hogy mindenki biciklizzen, de a mozgás valamilyen formája biztosan passzol mindenkinek. Tehát nincs késő elkezdeni! Hajrá! *Tuza Gábor*

SOSE AKARTAM KÍNÁBA MENNI...

Aztán most itt vagyok. Köszönhetően a lányomnak, aki addig rágta a fülünket, amíg beadtuk a derekunkat.

De hát miért is mennénk Kínába? Kommunisták, maradiak, köpködnek, hangoskodnak, tolonganak, civilizálatlanok, kutyahúst esznek…

Persze vannak jó dolgok is. Kínai nagy fal, Tiltott város, Tienanmen tér, Madárfészek stadion, agyaghadsereg, pandák…

Aztán Pekingben szembesültünk a valósággal.

Többen vannak, mint az oroszok! De udvariasak, mosolygósak, türelmesek, segítőkészek. Kb. 5%-uk még mindig maszkot hord. Kevés európait látni, ezért ránk csodálkoznak, lefényképeznek, sőt megkérnek, hogy együtt szelfizzünk velük. A gyerekek integetnek. A felnőttek is. A magyarokat sujáninak hívják. Nagyon boldogok voltak, amikor rájöttek, mert a Hungaryról csak az „éhes" jutott eszükbe. Végtelenül – szinte már kínosan – előzékenyek. Nők akarnak előre engedni. (Persze lehet, hogy ez már a «hajlott koromnak» szól…) Volt, hogy kezet mosott egy kínai. Félre állt, és intett, hogy jöjjek. Amikor végeztem, folytatta a kézmosást. A vasútállomáson egyikünk ott maradt vigyázni a bőröndökre. Kérdezték, hogy miért. Hogy el ne lopják. – Kínában nem lopnak – volt a válasz. A turisztikai látványosságoknál a magyarok sokkal erőszakosabbak voltak. (Persze ha látni akartál valamit, kellett is a magyar virtus…) Igaz, az agyaghadseregnél már mindenki közelharcot vívott a jó helyekért.

A közlekedésük kaotikus, az jut előre, aki ügyesebb, aki fürgébb. De akkor sincs vita, nincs anyázás. A dudát csak azért nyomják, hogy jelezzék, most övék az elsőbbség. A gyalogos simán elindul a pirosban, aztán, ha jönnek az autók, kivárja a sorát az út közepén. Senki nem haragszik rá ezért. Ez fordítva éppúgy igaz: simán átaraszolnak a tömegen.

No, a motorosok, az meg külön szám! Rengetegen vannak, minden motor elektromos meghajtású robogó. Ketten, hárman, négyen is ülnek rajta. Bukósisak vagy van, vagy nincs. A motorok többségének az elején egy paplanszerű képződmény van, ami védi a térdet, a kezeket és a járművet is. Elég vicces, de hasznos. Ha elakadnak az úton, a járdán keresztül kerülnek. Amikor a buszunk tolatott ki az útra, addig slisszoltak át mögöttünk, amíg csak teljesen le nem záródott az út. A kezükben esernyő, telefon – nem probléma. Az autók modernek, 20 évesnél öregebb biztos nem volt.

Kinézetre kicsik, soványak, fekete hajúak. A kisfiúk pufik. Sok a szemüveges. A nők ruhái… hát Európában biztos megbámulnák őket. Olyasmi, mint a kimonó, szűk és zárt. A női szépségideálnak fehér a bőre, vékony, csicsergő a hangja, és picike a lába. Sok nő pazarul fel van öltözve hagyományos ruhákba, gyönyörűen kisminkelve. Először azt hittem, pénzért szelfiznek, de nem. Saját szórakozásra csinálják.

Az árusok kiabálva hirdetik a portékát, de nem erőszakosak. Alkudni lehet, sőt kell. Így lett 600 Ft az 1000 forintos sör. Terrakotta katonákat először 3000, aztán 2000, utoljára 1000 Ft-ért vettünk.

Az időjárás? Meleg és nagyon párás. Mindenkiről szakadt a víz. Ez alól a kínaiak sem voltak kivételek. Legyezőkkel, kis kézi ventilátorokkal védekeztek. Ennek ellenére sokan állig begombolkozva járnak. Gyorsan le is betegedett a csoportunk fele. Izzadtan beülsz a légkondicionált buszba, és kész is a megfázás. Amikor esett az eső, ömlött, mintha dézsából öntötték volna. Viszont a 6 óra időeltolódás senkit sem zavart. *(Folytatás a következő oldalon.)*

A városaik? Akármelyik európai nagyvárossal felveszik a versenyt. Felhőkarcolók, 4 szintes autópályák, 50 emeletes lakótelepek. Kátyúk nincsenek. A plázáik hatalmasak, és szinte minden külföldi cég megtalálható a Burger Kingtől a Tommy Hilfigerig. A vonataik 350-nel száguldanak, bár ebből semmit nem érzékelsz, ha benne ülsz.

A benzin 450 Ft körül volt. Rengeteg a zöld övezet. Szemét szinte semmi. Hszianban direkt megszámoltam. Egy hatalmas sétáló utcán, ahol tízezernyi ember hömpölygött fel-alá, egy darab papírzsebkendővel találkoztam. Minden nyilvános WC ingyenes. (Bár nem túl higiénikus.) Este csodálatos kivilágítás, fényjátékok, mindenfelé lampionok.

A szállodai szobák minden igényt kielégítenek. Robot hozza, ha rendelsz valamit. Voltunk olyan szállodában, ahol minden digitalizált volt. (Igaz, ott dugult el kétszer is a WC.) A falvak valószínűleg ettől sokkal elmaradottabbak, de 5 milliónál kevesebb lakosú helyen nem jártunk. Bár kommunista ország, de a jelképeket nem viszik túlzásba. Biztos, hogy Svájcban több zászló van, mint itt. Az Észak-Koreában megszokott plakátok is hiányoznak. Rendőri jelenlét van, de nem zavaró. A külföldieket külön kezelik, de ez inkább előny, mert így előbb sorra kerülünk. Láttam kiskatonákat, akik feszes vigyázzban álltak a tűző napon. Csak úgy, az utcán. Például egy híd feljárójánál. Sőt, egyet láttam inni. Hátat fordított, de továbbra is vigyázzban állt, a bal keze szorosan le volt szorítva a teste mellett, amíg ivott. Egyedül a Tienanmen téren volt hatványozott készültség meg rengeteg térfigyelő kamera, de ennek tudjuk az okát.

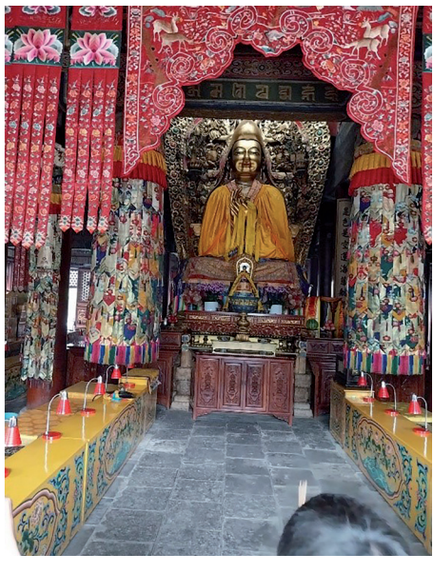
Ami viszont kiakasztott: mindenhol, mindig ellenőriztek. A repülőtereken persze természetes, de a vasútállomáson, a városfalnál, a cseppkőbarlangnál, minden pagodánál és templomnál, az agyagkatonáknál, a kikötőben, szóval mindenütt. Útlevél, arcfelismerő rendszer, motozás. Átvilágítottak táskát, bőröndöt, embert. Megvizsgálták az ásványvizet, az esernyőket kétszer is átküldték az ellenőrző kapun. Azt, hogy a lányomtól elvették a telefontöltőt, megértem. (Az iroda jelezte jó előre.) De hogy mi volt a bajuk a borotvahabommal vagy a hajlakkal? (Azt mondták, túl nagy a flakon. Előtte négy hasonló ellenőrzésen átment.) Itt szakadt el a cérna. Szerencsére nem értették, miket mondtam… (Valószínűleg még mindig Kínában lennék…) Hongkongba menet a kikötőben ellenőriztek a szokott módon csomagot és embert. Ugyanannak a csarnoknak a másik végén megismételték a tortúrát. Mi történt közben? (Megettünk egy jégkrémet.) Isten a tudója. Aztán amikor megérkeztünk, harmadszor is „átvilágítottak". Ez már tényleg vicc! Mindenhol térfigyelő kamerák. Az autókat minden piros lámpánál lefényképezik. A Hong Kong-i címer előtt tilos volt fényképet készíteni. Vajon miért?

Soha nem próbáltam még kínai kaját, itt sem erőltettem volna. Ha találtam sült szalonnát, már nem haltam éhen. Vacsoránál azonban nem lehetett elkerülni. Forgatható asztaloknál ültünk, amire ezerféle ételt felhordtak. Nem lett egyik sem a kedvencem, de lassan – jobb híján – barátkozni kezdtem az édes húsokkal. (Kutya, macska nem volt…) A pálcikák mellé mindenhol kaptunk villát is, szerencsére.

Mi a helyzet a hangoskodással? Hát az van! De nem haragból. Sokan így kommunikálnak. Köpködés? Azt is figyeltem. Két hét alatt 14 alkalom. Ki-ki döntse el, sok-e. Koldust összesen kettőt láttam.

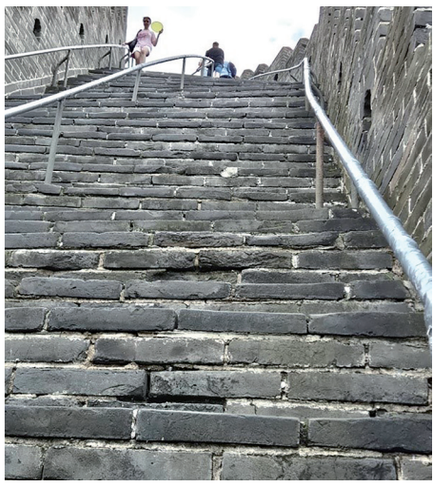
A programok? Pekingben a Tiltott város gyönyörű, de tömegnyomor. Egy idő után minden pagoda egyformának tűnt, a „századik" Buddha szobornál pedig abbahagytam a számolást.

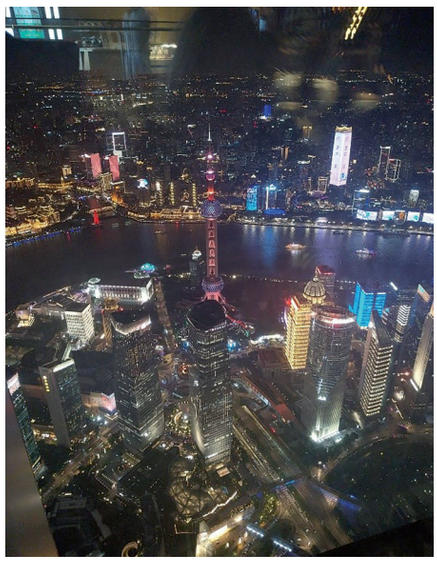
A Tienanmen teret „kőgrillnek” neveztük el, olyan meleg volt. A Nagy falon viszont alig találkoztunk turistákkal. (Előző nap még le volt zárva.) Érdekes, hogy a lépcsők két-, három-, négytéglányi magasak is voltak. Kellett a kondi!

Az olimpiai helyszíneken olyan párás volt a levegő, hogy nem lehetett látni a tornyok tetejét. Shanghai a maga 26 millió lakosával világváros. A Shanghai-torony a 3. legmagasabb a világon. A 118. emeletig tudtunk feljutni. A kilátás pazar.

Hszianban a terrakotta hadsereg impozáns, de „csak” 1500 katonát restauráltak, ugyanis anno mindet összetörték egy kivétellel. (A térdelő íjász fentebb.) No, itt volt legnagyobb a tolongás. Európaival mindössze kettővel találkoztunk. Igaz, azok magyarok voltak.

Olyan színházi előadást láttunk, ahol a 3000 fős nézőtér forgott körbe a különböző helyszínekhez. A látvány elmondhatatlan, egyenesen kolosszális. Vulkánkitörés, hóvihar, vízesés, farkastámadás stb. A legérdekesebb mégis az, hogy a jelenetek végén nem volt taps. Az előadás végén sem. Meghajlás sem. Egyszerűen felálltak, és kimentek a nézők. Az akrobata show-ban volt olyan, hogy 5 motoros forgott a Hill climbben (zárt gömb) körbe-körbe. Hajókiránduláson láttuk a Tű-hegyeket, ami az ötletet adta az Avatar című film helyszínéhez.

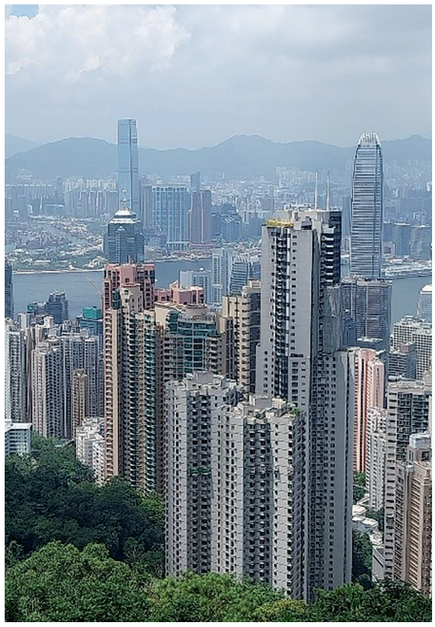

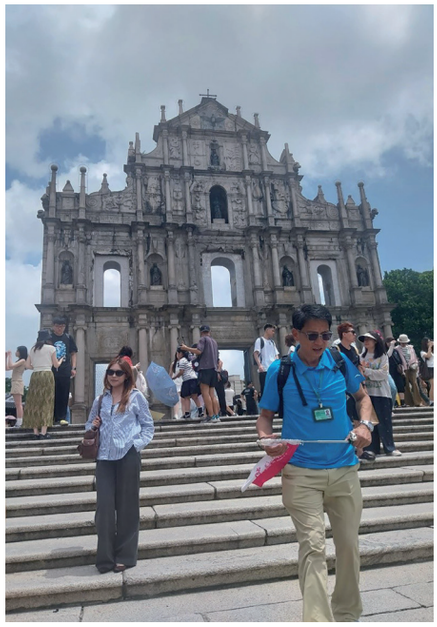
Bár láttunk pandákat, ezért kár volt Kantonba menni. Előtte zuhogott az eső, ezért párás volt a plexi. Az egyik szerencsétlen jószág aludt, a másik háttal evett valamit. A harmadik fel-alá járkált a három ráccsal lezárt kijárat előtt, reményvesztetten keresve a menekülés útját.

Hong Kongban megcsodálhattuk a világ (talán) legszebb kilátását a Viktória-csúcsról.

(Folytatás a következő oldalon.)

Makaó pedig a szerencsejátékok hazája. Nem hagytuk ki. Hát ez a része a programnak hidegen hagyott. Mindegy, Monaco és Las Vegas után megvolt a harmadik ilyen is. Pipa.

Egy sikeres nyaraláshoz persze elengedhetetlen egy jól felkészült és „beszédes" idegenvezető, valamint szimpatikus, kitartó és pontos útitársak. Mindkettővel szerencsénk volt. És a történet végén a konklúzió: eljönnék-e ismét? Nem. Köszönöm, szép volt, jó volt, de elég volt. Ajánlanám-e másoknak? Mindenképpen! Aki megengedheti magának, és bírja a gyűrődést, vágjon bele! Nem fog csalódni. Ez a Kína már nem az a Kína!

Rajnavölgyi Vilmos

Utóiratként: Volt egy Berlik Zoli nevű mókamesterünk, aki látva, hogy cikket írok, mondta, hogy szeretné, ha benne lenne.

– Milyen alapon, amikor semmi érdemleges nem történt veled?

– Mi az, hogy nem? Egy hétig f*stam!

Mit lehet erre mondani? Benne vagy, ügyvéd úr.

Annyira szélmalomharc...-nak tűnik!

Annyira szélmalomharcnak tűnik az egész, mert az ember hiába írja le a felháborodását, valószínű pont azok nem olvassák, akik ezt elkövetik! Bár Don Quijote de la Mancha lovagja is egy nagy csapat szélmalmot vélt gonosz óriásoknak, mégis nekik ment! Nem sok eredménynyel!! Szeretném hinni, hogy azért mi eredményesebbek lehetünk! Ha mást nem is érünk el, de legalább időről időre elszállítjuk a szemetet.

Az erdők, mezők és földutak mentén egyre gyakrabban találkozhatunk illegálisan lerakott hulladékkal. Építési törmelék, bontott ablakok, régi bútorok, matracok, háztartási gépek, autógumik, műanyag játékok, ruhák és zsákokba gyömöszölt vegyes szemét sokfelé! Szinte mindent megtalálni, amit csak el lehet képzelni – és olykor olyasmit is, amiről nehéz felfogni, hogyan gondolhatta bárki, hogy éppen az erdőben van a helye. Ahogy azt is nehéz felfogni, hogy egész egyszerűen, hogyan születhet meg az a gondolat, hogy kiviszi az erdőbe!! Tehát kiviszi!! Nem csak kidobja az út mellé, hanem kiviszi!! Vagy, mint utoljára, a megunt gyerekjátékokat: elviszi a kerékpárúton, aztán lazán bedobja a csapadékvíz elvezető átereszbe! Az azért jó, ha tudatosul, hogy az illegális szemétlerakás nem csupán esztétikai probléma. A hulladék hosszú éveken, akár évszázadokon át szennyezheti a környezetet, veszélyeztetheti az élővilágot, és káros anyagokat juttathat a talajba vagy a vizekbe. A természet nem hulladéklerakó, és nem képes nyomtalanul eltüntetni mindazt, amit felelőtlenül rábízunk.

Itt van például az építési törmelék. Első pillantásra ártalmatlannak tűnhet, hiszen sokan úgy gondolják, hogy a tégla, a beton vagy a vakolat „úgyis természetes anyag". A bontási hulladék azonban festéket, ragasztót, szigetelőanyagot, kábeleket, fémdarabokat, üveget, műanyagot, sőt akár veszélyes összetevőket is tartalmazhat. A törött pala, benne az azbeszttel az egyik leg-egészség-károsítóbb anyag. Más régi építőanyagok is tartalmazhatnak egészségre káros anyagokat, ezért kezelésük különös körültekintést igényel. De a kidobott bútorok sem bomlanak le egyszerűen. A lakkozott vagy festett fa, a műanyag bevonatok, a szivacsok, a műbőr és a ragasztott lapok sokáig a környezetben maradnak. A csapadék lassan kioldhat belőlük különféle vegyületeket, miközben az anyagok fokozatosan szétesnek, és apró darabokra töredeznek.

A műanyag játékok, flakonok, zacskók és csomagolóanyagok

különösen nagy veszélyt jelentenek. Az állatok lenyelhetik ezeket, belegabalyodhatnak, vagy megsérülhetnek az éles részek miatt. A nagyobb műanyag tárgyak idővel mikró műanyagokká aprózódnak, de nem tűnnek el: továbbra is jelen maradnak a talajban és a vízben.

Tehát szélmalomharc ide, szélmalomharc oda, igenis folyamatosan tenni kell az illegális hulladéklerakók ellen, ha lehet, be kell azonosítani és meg kell büntetni őket!! Ebben kérem a lakosság segítségét. Bármit észlelnek, akár magát a tevékenységet, akár csak a már lerakott hulladékot, kérem, szóljanak az önkormányzat ismert számainak valamelyikén.

Tuza Gábor

2026-OS ORSZÁGGYŰLÉSI VÁLASZTÁSOK EREDMÉNYE

Országos lista eredmények

A **2026-os magyarországi országgyűlési választás** a rendszerváltás óta eltelt időszak tizedik általános parlamenti választása Magyarországon, amelyet 2026. április 12-én tartottak. Az ország 1990-es demokratikus átalakulása óta a legmagasabb részvételi aránnyal zárult. A választást a Magyar Péter által vezetett Tisztelet és Szabadság Párt nyerte meg, kétharmados többséget szerezve az országgyűlésben.

A választásra jogosult összes választópolgár részvételi aránya: 78,99%. Érvényes szavazólapok: 99,41% – 6 366 733 db

	Összes listás szavazat
TISZA	3 385 890 (53,18%)
FIDESZ-KDMP	2 458 337 (38,61%)
MI HAZÁNK	358 372 (5,63%)
DK	70 298 (1,10%)
MKKP	51 965 (0,82%)

Sirok településen eredményei

Érvényes szavazólapok száma: 1062 db	
TISZA:	545 szavazat
FIDESZ-KDNP:	454 szavazat
MI HAZÁNK:	51 szavazat
MKKP:	7 szavazat
DK:	5 szavazat

Országgyűlés összetétele az eredmények alapján

Jelölő szervezetek	Listás	Egyéni	Összes	
TISZA	45	96	141	Képviselők
FIDESZ KDNP	42	10	52	Képviselők
Mi Hazánk	6	0	6	Képviselők

Heves vármegye, 02. egyéni választókerület eredményei

KISS JÁNOS – TISZA:	51,65%	29 694 szavazat
HORVÁTH LÁSZLÓ – FIDESZ-KDMP	39,64%	22 789 szavazat
SERES-POLYÁK KATALIN – Mi Hazánk	6,05%	3 480 szavazat
VARGA JÁNOS – DK	1,02%	587 szavazat
DUDÁS RÓBERT – JOBBIK	0,81%	468 szavazat
GYŐRFFY PÉTER – MKKP	0,58%	333 szavazat
KOZMA PÉTER – A SZOLIDARITÁS PÁRTJA–MUNKÁSPÁRT	0,24%	136 szavazat

Sirok település eredményei

Érvényes szavazólapok száma: 996 db	
Kiss János (TISZA) szavazata	523 db
Horváth László (FIDESZ-KDMP) szavazata	473 db
Seres-Polyák Katalin – (MI HAZÁNK)	52 db
Varga János (DK)	5 db
Győrffy Péter (MKKP)	4 db
Dudás Róbert (JOBBIK)	3 db
Kozma Péter (A SZOLIDARITÁS PÁRTJA- MUNKÁSPÁRT	0 db

ANYAKÖNYVI HÍREK

2026. JÚNIUS 14. NAPJA ÉS 2026. SZEPTEMBER 21. NAPJA KÖZÖTT

Gyermek neve
Linkecs Júlia

Születési helye, ideje
Gyöngyös, 2026. szeptember 18.

Anya neve
Horváth Eszter

Apa neve
Linkecs Larion

Gratulálunk a gyermek születéséhez!

Házasságkötésük 60. évfordulója és 80. születésnapjuk alkalmából sok boldogságot kívánunk!

SAFRANKA KLÁRA ÉS MÁR ISTVÁN

Házasságkötés helye és ideje:
Nagykarácsony, 1966. április 30.

Házasságkötésük alkalmából sok boldogságot kívánunk!

Időpont	Menyasszony	Vőlegény	Házasság kötés helye
2026. július 25.	*Bodnár Andrea*	*Szászi Csaba*	*Sirok*
2026. szeptember 12.	*Doktorcsik Eszter*	*Novák Ádám*	*Sirok*

Az elhalt neve	Születés éve	Elhalálozás ideje
Holló Józsefné Vitéz Izolda	*1937*	*2026. július 10.*
Palócz János	*1938*	*2026. július 25.*
Szalai István	*1963*	*2026. augusztus 9.*
Palócz Andrásné Gál Lenke	*1948*	*2026. szeptember 9.*
Vonk Bernardus Jan	*1944*	*2026. szeptember 15.*

Őszinte részvétünk az elhunytak hozzátartozóinak!

Kedves Újságolvasók!

Az anyakönyvi hírekben csak azok a Sirokban történt születési, házasságkötési, vagy halálozási események jelennek meg, amelyet közvetlen hozzátartozó kér.

Továbbra is szívesen adunk hírt azon személyek anyakönyvi eseményéről is, akik az idők folyamán elkerültek a községből.

Tisztelettel: Osztafin Enikő anyakönyvvezető

A Mi Falunk
A siroki önkormányzat háromhavonta megjelenő folyóirata.
Felelős kiadó: Tuza Gábor polgármester. 3332 Sirok, Borics Pál u. 6.
Nyomdai kivitelezés: Ferencz Ákos e. v. Gyöngyös